

Rafa Xambó

Els darrers anys el cantautor i sociòleg d'Algemesí Rafa Xambó ha assumit càrrecs públics i havia deixat aparcada la faceta artística. Deslliurat d'obligacions polítiques, s'ha tornat a calçar la guitarra a l'esquena i ha enregistrat un bon grapat de cançons per al seu nou disc, *La dansa d'un temps nou* (Stanbrook, 2021).

TEXT: JOAQUIM VILARNAU / FOTO: PRATS I CAMPS

Els càrrecs a l'administració i la feina de professor a la Universitat t'havien apartat de la música. Com ha estat el retorn a l'estudi? En aquest cas he treballat amb Joan Palomares, de Prozak Soup. He estat una experiència molt interessant, perquè musicalment som de planetes diferents però ideològicament estem en sintonia, i a més també és sociòleg. En aquest temps m'han sortit cançons noves i al final això ha impedit que entressin més versions. Amb aquest disc inicialment volia fer una mirada a artistes més joves, i ja tenia pensades cançons de *La Gossa Sorda*, d'*Obrint Pas...* però al final ho he deixat per a una altra ocasió.

El nou disc es titula *La dansa d'un temps nou*. Et refereixes a la 'nova normalitat'? El títol té un component metafòric i moltes interpretacions. No és la 'nova realitat' en el sentit de la propaganda del govern sinó que tot ja és diferent perquè mai no ens havíem encarat a una crisi que posés al descobert tants altres problemes de la societat. Estem davant una crisi de crisis, de manera que la situació sanitària ha posat al descobert una situació insostenible.

Com t'imagines aquests nous temps? Es pot enfocar de diverses maneres. Des de la banda apocalíptica ens espera un futur Mad Max, per entendre'ns, un món malalt, ciutadans morint, autoritarisme, control de poblacions, eugenesia feixista, eliminació de població... I si ho

agafem per l'altre extrem, estem davant d'una oportunitat de regeneració, de canvi social, de transformació, d'increment de la consciència col·lectiva, de globalització dels drets humans... Són els dos extrems i la realitat, que sempre és mestissa i boirosa, anirà pel mig.

En quin bloc s'ha alineat Rafa Xambó? Cadascú ha de poder triar i jo ho faig al costat d'Ovidi Montllor, Woody Guthrie i John Lennon, o de poetes com Nâzım Hikmet, Salvador Espriu, Anna Montero i Txema Martínez. Amb este disc connecte amb un treball anterior, *Cançons de la memòria trista* (Picap, 2006), perquè la versió que he fet de Guthrie, "Trist i sol en la finestra", ja estava enregistrada però llavors no ens van arribar els drets a temps. Ara l'he regravat, amb una altra instrumentació i una nova sonoritat.

Quin és el fil conductor del disc? He fet el disc pensant sobretot en la postpandèmia, perquè voldria subministrar munició per a l'esperança i que no tot siga hedonisme, consumisme i estultícia. Però no cante a una esperança buida, que seria un optimisme banal, sinó a una idea fonamentada en les experiències del passat, en tot el bo i millor que s'ha fet per superar els obstacles. Seria una manera de refer la lleialtat amb els lluitadors, el 'mai no hem pogut desesperar del vell vençut' que deia Espriu. La musicació del seu poema "Indesinerent" no hi és

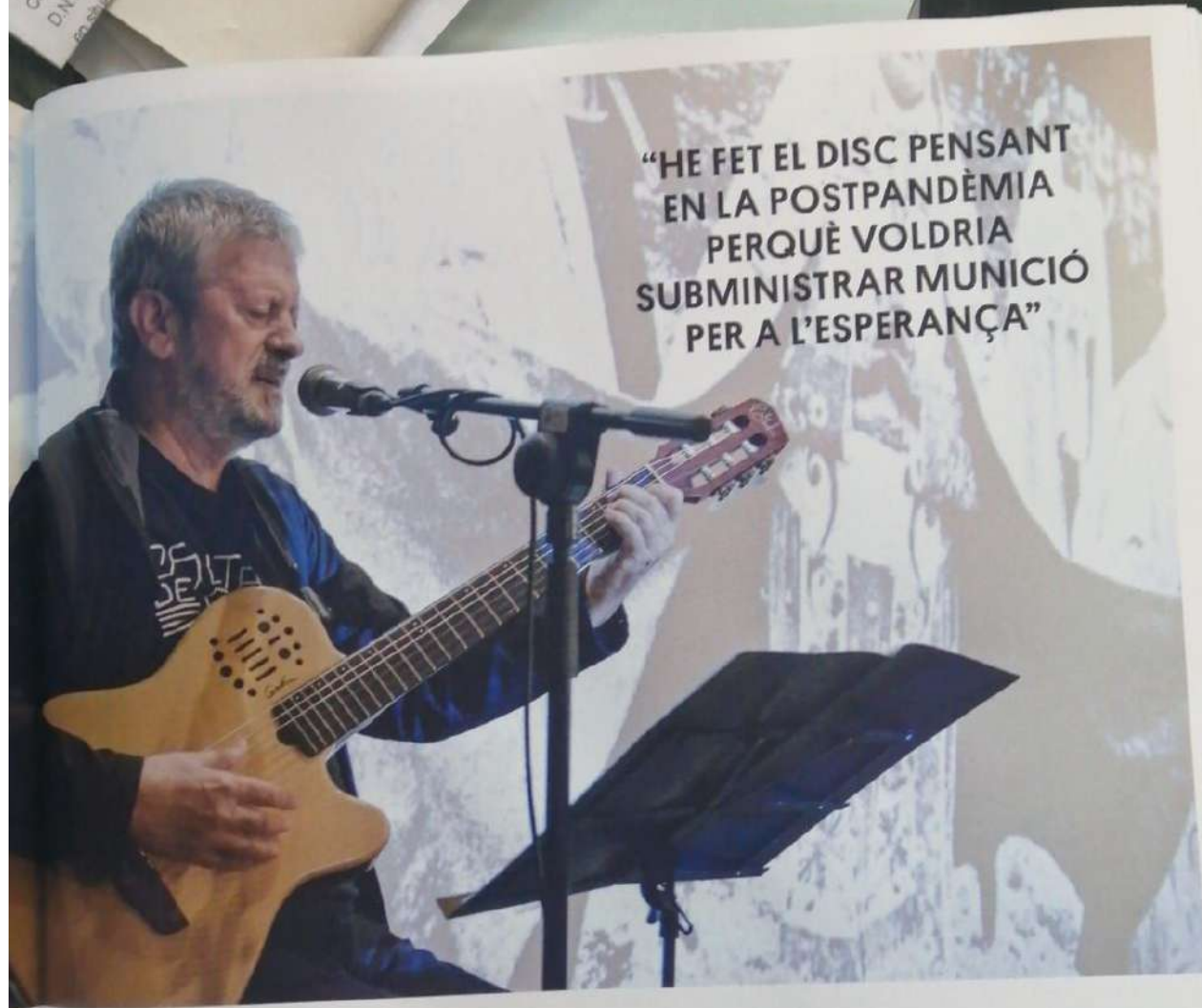
per casualtat, està triat de manera molt conscient, igual que la versió d'"Homenatge a Teresa" de Montllor.

Aquesta esperança també pot ser l'etapa de l'esquerra postPP al País Valencià. *La dansa d'un temps nou* conté moltes idees polítiques. Reivindica que no ens podem estar quietes, que hem de moure'ns i fer-ho de manera poètica, amb elegància, sentit i intenció. I, de la mateixa manera, aquest temps nou també es pot entendre com la nova etapa en què els valencians hem perdut de vista el PP, o el temps nou que s'ha iniciat als Països Catalans a partir del moment en què el desafiament de Catalunya amb el procés ha desemmascarat la bèstia negra de l'espanyolisme. Havíem passat una època en què semblava que hi havia un espanyolisme amable i comprensiu, però ja ens ha quedat clar que no és així.

de los antecederentes obrantes en la Tesorería General de Hacienda de los Reinos de Valencia y de Aragón.
COCCOLLOS CAPRASCOSA ANNA AMANDA nacida a 22 de Mayo de 1974, domicilio en CALLE JUAN GILNER Nº 13, en el barrio de la Alcañal, Valencia, España. Su estado civil es soltera.

“HE FET EL DISC PENSANT EN LA POSTPANDÈMIA PERQUÈ VOLDRIA SUBMINISTRAR MUNICIÓ PER A L'ESPERANÇA”

També s'ha generat un cert desencant entre la població, tant a Catalunya com al País Valencià. Sí, també... Per això l'energia i l'entusiasme han de provenir de la creativitat cultural, l'activisme i els moviments socials. Al País Valencià ja hi ha hagut canvis significatius en polítiques territorials. I a la ciutat de València, per exemple, els col·lectius socials s'han tornat a mobilitzar i hem hagut de plantar cara als nostres companys d'esquerra, que han hagut de modificar les polítiques previstes que eren autèntics despropòsits per què cedien davant les pressions dels interessos especulatiu. Hi ha desencant, sí, però també l'esperança que prové del treball cultural i de la creativitat.

De què parlen les teves cançons? Les cançons parlen d'empatia i bellesa, perquè sentir-se incomprès amb qui has batallat de costat és totut i fa mal. Però també és cert que sempre

queden companys amb qui tinc bona sintonia i que fan bona feina. No és el mateix que l'oposició frontal al PP, que és relativament còmoda. Ara és més porosa perquè hi ha possibilitats d'influència, cosa que abans no passava.

Has dit que t'estaves cantant a sobre. Un cop gravat el disc, tens ganes de fer directes? He cantat molt a l'estudi i a casa i ja tinc ganes de cantar en directe, però haurem d'esperar un temps... Primer de tot col·laboraré en el cicle d'homenatge a Ovidi Montllor, que ha impulsat el Col·lectiu Ovidi Montllor, i imagine que començarem a fer directes a partir de l'abril o el maig, però dependrà de la pandèmia. Tinc moltes ganes de tocar amb els músics amb qui he gravat, el guitarrista Àlvar Carpi, el bateria Ben Wirjo, el baixista Chris Atwel, el teclista Salva Vázquez i, en la mesura que puga, amb el meu fill Miquel, a la guitarra.

La cantata de València

El triple projecte de *La cantata de València* és un llibre publicat el 2020 per l'editorial Vinye, en què han col·laborat poetes valencians que han escrit i reflexionat sobre la ciutat; un disc que encara s'ha d'enregistrar però que ja té les cançons elaborades amb la música i els textos de Rafa Xambó i un audiovisual de 30 minuts. La cantata parteix d'un recorregut que va dels anys 50 fins al present: "És un cant d'amor a la ciutat de València, que és una amant que et desperta els sentiments més nobles i l'odi més dur", segons Rafa Xambó, que també serà un dels intèrprets, al costat de Karla Fos (Ofèlia). Musicalment serà una òpera rock que tindrà connexions amb Led Zeppelin i Pink Floyd.